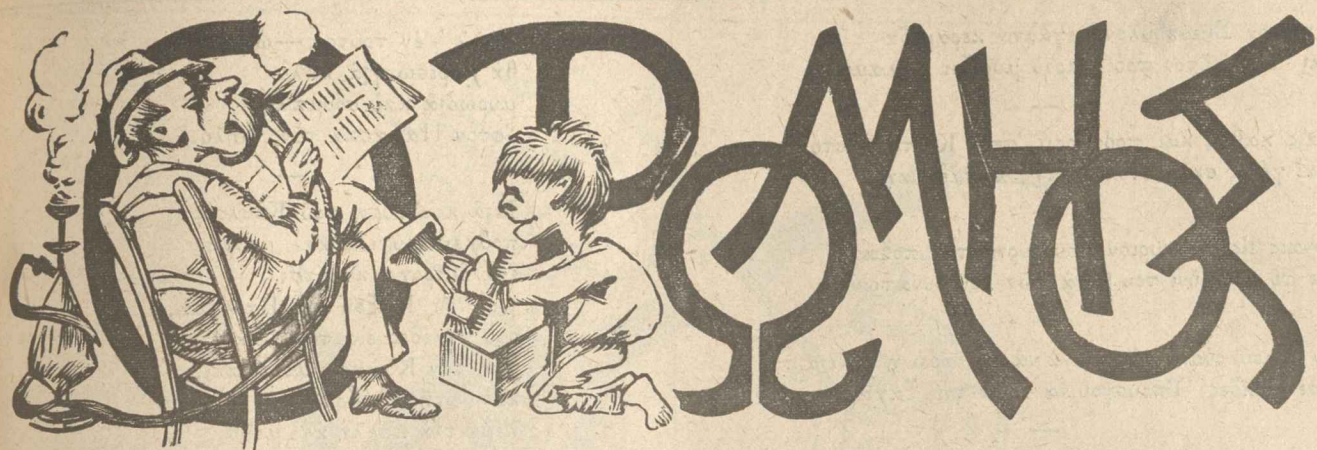

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' ένενήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ κ τὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τριάντα Δεκεμβρίου,
μηνὸς στρουφνοῦ καὶ κρούου.

Τριάντα τέσσερα καὶ πεντακόσα,
ροκάναις, δούσουρο, καὶ δῶρα τόσα.

Μποναμάδες μας κι' εὐχαῖς, ὁποῦ πέφτουν δὴν βροχαῖς.

Ἐνα σταυρὸ 'στὸν Βασιλεῖα, ποῦ σ' ὅλα φιγουράρισε,
καλλίτερον ἀπ' τὸν παληρὸ, ποῦ τῆς Θεοδώρας 'χάρισε.

Σταυρὸ καὶ 'στὸν Διάδοχο, σπαλέταις καὶ χρυσᾷ,
κι' ἐν' ἀλογάκι ξύλινο σὺν τοῦ Σακῆρ-Πασσᾷ.

Λαχαρωτὰ 'στους Πρίγκηπας καὶ γλυκοζαχαρώματα
καὶ πάντα γλέντια καὶ χοροὺς ἕως 'στὰ ξημερώματα.

Ἐστὸν Σταυροφόρον Θεοδωρῆν, τὸν γαῦρον εἰς τοὺς γαῦρους,
τῆς Ὁθωνίστρας τοὺς Σταυροὺς καὶ τοὺς Μεγαλοσταυροὺς.

Εἰς τὸν κλητῆρα τὸν Σκουζέ γι' ἀξέχαστο μπαξίσι
τὸν ἀετὸ τὸν κόκκινο μήπως καὶ κοκκινίσῃ.

Ἄγιο σταυρὸ τοῦ Θεοδωρῆ καὶ 'στὸν Μαυρομιχάλην,
ποῦ μὲ τοὺς σουαρέδες του μάς 'πῆρε τὸ κεφάλι.

Εἰς τὸν Λεβίδην μπούσουλα μὴ χάσῃ τὰ νερά του
κι' ἀντὶν' ἀράξῃ 'στὴν Σταμπουλ βρεθῇ 'στὴν κάμαρά του.

Εἰς τὸν Σμολένσκη τὸν τρανὸ, ποῦ τόσα προσπαθεῖ,
ἢ πάλα νᾶναι πένα του κι' ἢ πένα του σπαθί.

Ἐστὸν Ρὰς-Ἀλούλα, δηλαδὴ τὸν μαῦρο τὸν Πετριδῆ,
νὰ βλέπῃ πῶς δασκάλισσαις τοῦ σφίγγουν τὸ καρύδι.

Ἐστὸν Βάρβογλη τὸν νεῖογαμπρο κουφέτα τὰ γλυκύτερα
κι' ἕνα μονόκι γιὰ νὰ κυττᾷ τὴν Θεμίδα καλλίτερα.

Ἐστὸν δύστηνον ἐξόριστον Τρικουπῆν θὰ χάρισω
ἐν εἰσιτήριον τοῦ Κούκ γιὰ νὰ γυρίσῃ πίσω.

Διὸ ξυπνητήρια δυνατὰ 'στὸν Βάλλη νὰ ξυπνήσῃ
καὶ 'στὴ Βουλὴ τὸν ἄμπανο τοῦ Θεοδωρῆ ν' ἀρχίσῃ.

Ἐστὸν γέροντα τὸν Λεμόνη γιὰ λεμονιά νὰ γίνῃ
κι' ὅλοι λεμόνια νὰ ζητοῦν κι' ἐκεῖνος νὰ μὴ δῶνῃ.

Ἐστὸν Εὐταξία τῆς πολλῆς καθάλας του νὰ πᾶσῃ
κι' ἀκόνη γιὰ τὴν γλῶσσα του νὰ κόψῃ καὶ νὰ ράψῃ.

Ἐστὸν Δεληγιώργη, ποῦ μιλεῖ σὺν Ἰωσήφ εὐσχήμων,
νὰ γίνῃ πρῶτος τσέλιγκας τῆς στρουγγῆς τῶν φρονιμῶν.

'Στὸν κύριον Σιμόπουλον μεγάλην κεραμίδα
γιατί κι' εἰς τοῦτον πρὸ καιροῦ μυρίζει παλαμίδα.

Κούκλαις καθὼς καὶ πρόπερσι 'στὸν Κόντε Θεοτόκη,
ὅπου καὶ γέρος σκέπτεται νὰ τῆς καταδιώκη.

Κουδούναις εἰς τὸν κύριον Βουδούρην τὸν ποζάτον,
ποῦγινε τὸ κουδούνι του βορὰ τῶν κουδουνάτων.

Εἰς τὸν Σκουλούδην τὰ πυκνὰ νὰ καμαρώνη γένεια του
χωρὶς σεβντάδες 'Υπουργοῦ νὰ τρῶν τὴν ζαχαρένια του.

'Στὸν Καραπάνο γκράν χοροῦς κι' ὁ κόσμος νὰ χαζεύη
πῶς ἐν' ἀρκοῦδι νηστικό 'μπορεῖ καὶ νὰ χορεύη.

Εἰς τὸν Δραγούμη τὸν ἀσκὸ ἀσκῶ νὰ ξεφουσκώνη
καὶ 'στὸν Παχὺ ποδήλατο νὰ μὴν παραϊδρώνη.

Εἰς τὸν Ζαήμη Πρόεδρο νὰ τὸν ἰδῶ ξανά
καὶ νὰ συλλάβῃ γρήγορα τὸν κλεφτοκουδουνά.

'Στὸν 'Ασημάκ' ὑπομονὴν κι' ἐλπίδας αἰωνίας
πῶς 'Υπουργεῖον θὰ γενῇ καὶ τῆς Συγκοινωνίας.

Εἰς τὸν Γεροκωστόπουλο δὴ τὸ βούλα γιὰ νὰ ξύνεται
κι' ἂς πάρη τὴν ἀπόφασιν πῶς 'Υπουργὸς δὲν γίνεται.

'Στὸν Σάκκη, ποῦ τοῦ Θεοδώρ τὸν κακιωμένο κάνει,
τρία καντάρια ζάχαρι τὴν κάκην νὰ γλυκάνη.

Κουδούνι καὶ 'στὸν Τσαρλαμπά, ποῦ νᾶναι τεφαρίκι,
καὶ νὰ ξεχάσῃ τὸν σεβντά γιὰ τὸ Προεδριλίκι.

'Στὸν Μιλτιάδην Γουλιμῆν, ἱππότην νικηφόρον,
πολλοὺς πολλοὺς χαιρετισμοὺς ἀπὸ τὸν 'Οδοιπόρον.

'Στοὺς ἄλλους δὴ Ζαήμηδες, τὸν Θεόδωρο καὶ Πάνο,
νὰ γίνουν Πρόεδροι κι' αὐτοὶ καὶ κᾶτι παραπάνω.

'Στὸν Νίκο τὸν Καλλιφρονά, ποῦ σ' ὅλα εἶναι φίνος,
ὁ Λάμπρος νᾶβῃ Βουλευτὴς καὶ Δήμαρχος ἐκεῖνος.

Εἰς τὸν Κολιάτσο τὸν Κωστὴ πεντάμορφη κοπέλα
καὶ δρόμο γιὰ τοὺς ἐκλογεῖς, ποῦ τοῦ κολλοῦν σὰν βδέλλα.

'Στὸν Γεώργη τὸν Φιλάρετο μὴ σκούφια δημοκράτη
νὰ τὴν φορῇ κι' ὡς 'Υπουργὸς σὰν μπαίνει 'στὸ Παλάτι.

'Στοῦ Βαφεϊδάκη τὸ παιδί, τῆς Σύρας τὸ πεσκέσι,
ἀρραβωνιάσματα καλὰ μ' ἐκείνην ποῦ τᾶρέσει.

Κι' εἰς ἄλλους δῶρα 'σκόπευα περίεργα νὰ κάνω,
ἀλλὰ σὰς ἀηδίασα καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ἀληθινὰ μετάνειωσα κι' ἀπ' ὅλους θέλω ξύλο
ποῦ δὲν ἐδημοσίευσεν τὸ περυνό μου φύλλο.

'Ἄλλ' ἐν τούτοις—ὦμέ!—
θὰ χαρίσω γιὰ καλὸ
μυρωδιὰ καὶ συμπλιμέ
'στὸν Παλάσκα τὸν 'Ψηλό.

Μία κουλούρα τοῦ Κουλούρη,
ποῦχει κούτελο καὶ μούρη,
ἐνα δίτροχο καρότσι
γιὰ τῆς Νάξου τὸν Βαρότση,
δὴ τεκέδες εἰς τὸν Τάκη,
γιὰ τὸν Κακαρά μoustάκι,
καὶ 'στῆς Θήβας τὸν Πετούση
λεβεντιά πολλὴ καὶ μουσι.

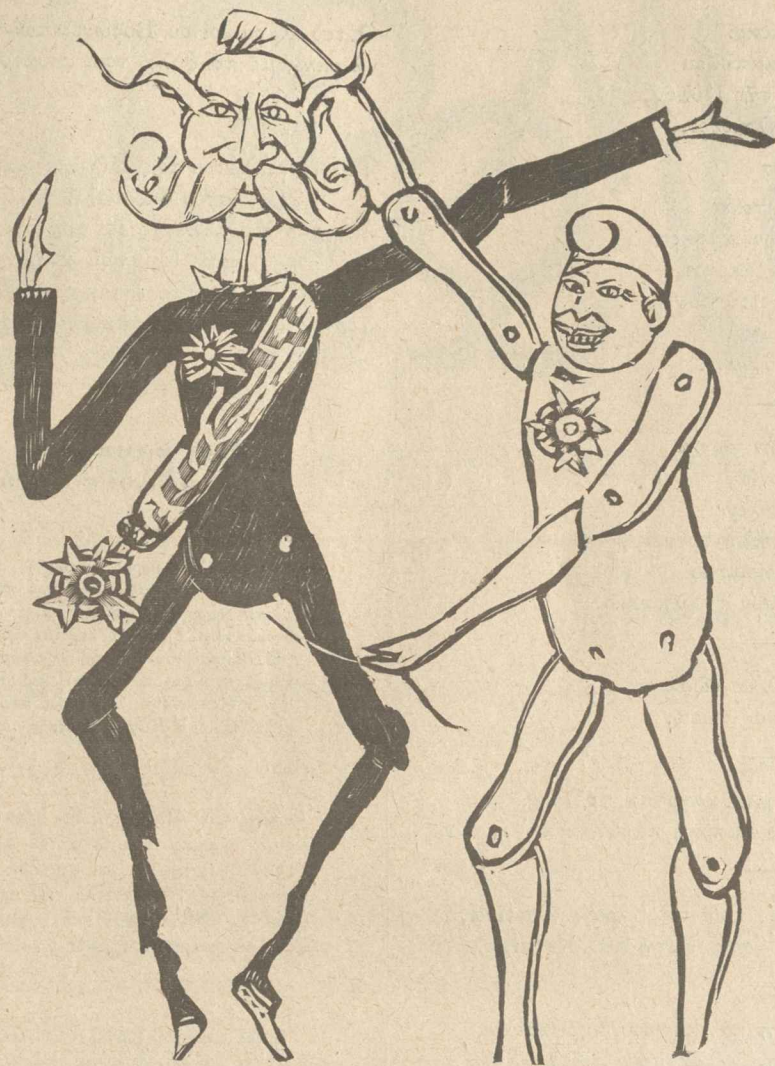
'Στὸν Βουλπιώτη μὲ τὸ νᾶζι
'στὸν περίπατο νὰ βγάξῃ
τὴν κομψή του τὴν κοιτίτσα,
'στὸν Χατζόπουλο καπρίτσα,
'στὸν Αὐγερινὸ τὴν πούλιαν,
'στοὺς 'Ηλείους παραπούλιαν.

Εἰς τῆς Θήρας τὸν Βαλέτα
δὴ ζευγάρι στιβιλέτα,
φουστανέλαις 'στὸν Δαγρέ
καὶ παπούτσι με σαγρέ,
εἰς τὸν Φλέσσα μὴ μαγκούρα,
γιὰ καμπόσων τὴν καμπούρα
εἰς τὸν Κόρπα τὸν Γεωργάκη
'Υπουργεῖον σὲ λιγάκι,
'στὸν Κοντόσπαυλο τὸν πάνυ
μὴ τῆς ὥρας ρεδιγκότα,
καὶ λουτρά συχνὰ νὰ κάνη
κοτσονάτος σὰν καὶ πρῶτα.

'Στὸν Παξῶν τὸν Βελιανίτη,
ποῦ μᾶς λείπει κατ' αὐτάς,
νὰ μᾶς μπαίνει μὲς 'στὴ μύτη
μὲ τοὺς Ρώσσους ποιητάς,
εἰς τοὺς τρεῖς 'Ανδρίους σύκα,
κι' ὕψος σοβαρὸν πολὺ
γιὰ τὸν ἕνα κι' ἄλλον Γκίκα,
Θόδωρο καὶ Παντελῆ.

Μία κλάρα 'στὸν Κομνά
γιὰ τὸν Τούρκων τάχαμνά,
γιὰ τὸν Κοντογιάννη γκλίτσα,
μὴ δευτέρα γιὰ τὸν Κρίτσα,
μαμμικὴ γιὰ τὸν Χατζίσκο,
γιὰ τὸν Καναβὸ κανάβι,
καὶ μὴν ἴσκα γιὰ τὸν 'Ισκο,
ποῦ καθόλου δὲν ἀνάβει.

'Στὸν Κοκκίδη μπουρμπουλήθρας,
'στὸν Ταρμπάκη δὴ μὴ ζήθρας,
εἰς τὸν Κόκκο Χατζηπέτρο
ρητορεία μὲ τὸ μέτρο,
'στὸν Λαδόπουλο τῆς Σύρας
νὰ δουλεύῃ θειοθήρας,
καὶ 'στὸν Γεώργη Παγανέλη
τοὺς διορισμοὺς ποῦ θέλει.

'Στὸν Ζαρίμπα μὴ κάππα,
'ψηλοτάκουνα τοῦ Λάππα,
γιὰ τὸν Γεωργαντὰ τὸν Γιάννη
ὅπου τοῦ πονεῖ νὰ γιάνη,
γιὰ τὸν Ζέγγελη κοκκίνα,
καὶ τοῦ θεῖου τὴν εἰκόνα
μὲ τοὺς σεβαστοὺς ἰούλους
εἰς τοὺς δὴ Φαρμακοπούλους.

'Στὸν 'Αλέκο τὸν Πετσάλη
νᾶναι πάντα σὰν ἀτσάλι,
γιὰ τὸν Πετμεζὰ πετμέζι
σὰν ἀρχίζη νὰ θυμώνη,
καὶ Ποριώτικο λεμόνι
γιὰ τὸν Σπύρο Δεϊμέζη.

Εἰς τὸν Δρόσο μὴ κυρά,
πλάρι 'στὸν Μαυρομαρᾶ,
'στὸν Τυπάλδο τὸν Φορέστη
μῆτε κρύο, μῆτε ζέστη,
ξυδὶ 'στὸν Ξυδιά πολὺ,
δὴ λεβάνταις 'στὸν Λεβέντη,
καὶ 'στὸν Χατζηνικολῆ
σερβιτσάλι καὶ ραβέντι.

Εἰς τὸν 'Αθῶ τὸν Ρωμάνο
πόζα μὲ τὸ παραπάνω,
καὶ 'στὸν Βαλαμάκη σ' ἱγμά
στὸ γυναικίκα νὰ τὸ βάλλῃ,
κι' ἔτσι νὰ μὴ φέρνῃ ρήγμα
'στῆς Γραμματικῆς τὸ χέλι.

'Στὸν Ματάλα δὴ τοῦ λούλια,
'στὸν Χασάνμπη παλούκια,
εἰς τὸν 'Ικαροῦ καμάρι,
ποῦχει ταῖρι σὰν κανάρι,
εἰς τὸν Βαλτινὸ ταμπάκο,
εἰς τὸν Πέτρο 'λίγα λόγια,
καὶ 'στὸν Τριαντάφυλλο
νᾶναι πάντα μὴ σζόγια.

Εἰς τὸν Ρῶμα κοντιλίκι,
εἰς τὸν Βουλτσο καμουτοίκι,
'λίγα σκόρδα Μεγαρίδος
γιὰ τὰ δῶδ' τῆς τὰ πιτσούνια,
'στὸν 'Αθέρω τῆς Χαλκίδος
ρογοθύζι καὶ μὴ κούνια,
τετραγωνικὸ κεφάλι
γιὰ τὸν Τσίνο καὶ Τσερτίδη,
καὶ 'στὸν Κώστα τὸν Τοπάλη
νὰ χαρῇ τὸν Βαρλαμίδη,

καὶ μ' ὀλόχρυσο φικάρι
κάμαν σχήματος καμπύλου
'στὸν Καράπαυλον τῆς Πύλου,
τῆς Βουλῆς τὸ παλληκάρι.

Ἔχω πόθο καὶ λαχτάρα
μὲς 'στῶν δώρων τὴν ἀντάρα
νὰ χαρίσω κι' ἄλλ' ἀκόμη,
ἀλλ' ὁ νοῦς μου θὰ μοῦ φύγη,
ἐπειδὴ δὲν εἶναι 'λίγοι
τῆς Βουλῆς οἱ περιδρόμοι.

Ἐκτὸς τούτου 'στὴν γωνιά
μὲ μαζών' ἢ παγωνιά,
καὶ παγώνει τὸ καλέμι
κι' ἡ φωνὴ 'στὰ χεῖλη τρέμει
καὶ τοὺς στίχους λησμονῶ
κι' ἄλλ' ἀντ' ἄλλων τσαμπουνῶ.

Ἐν τοσούτῳ κι' ἄλλα δῶρα
μ' ἄλλα μέτρο κάνω τώρα.

'Στὸν Δήμαρχο Καλλιφρονᾶ μία καρότσα τρέλλα,
ποῦ νὰ τὸν βλέπουν καὶ νὰ λέν «πάρε καρότσα κι' ἔλα.»

'Στὸν Δήμαρχο τοῦ Πειραιῶς, ποῦ τοῦ βαροῦν κλαρίνα,
νὰ 'μπῇ μὲν ὦρ' ἀρχήτερα 'στὴ μύτη τοῦ Ρετσίνα.

Κουδοῦνι τράγου 'στὴν Βουλὴ καὶ κόσμου βαρβατίλα,
καὶ 'στ' ἀδειανὰ τὰ ξύλα τῆς νὰ κάτσουν τᾶλλα ξύλα.

Εἰς τὸν Σουλτάνο τὸν φονιᾶ καὶ χέρι μὰς δεξι
ἕναν καφφὲ γλυκόδραστο μὲ Πρωσσικὸν ὄξι.

Εἰς τοὺς Σοφτάδες δωρεῶν καὶ παρασῆμων χύσιν
κι' ἕνα μεγάλο φτύσιμο 'στὴν ἡνωμένην Δύσιν.

Καπνὰ καὶ πούρα τοῦ Χαμίτ νὰ τὰ καπνίζουν Τσάροι
νὰ 'δοῦν ὁ χαϊδεμμένος των σὰν τί καπνὸ φουμάρει.

Εἰς τὸν Ἀβέρωφ, ποῦ σκορπᾷ τὰ πλούτη τὰ μεγάλα,
καὶ μιὰ δευτέρα προτομή γιὰ νὰ μὰς στείλῃ κι' ἄλλα.

Εἰς τῶν Ἀγώνων τοὺς κριτὰς τὸν κλάδον τοῦ κοτίνου
κι' ἕνα ταξειδὶ χάρισμα 'στὴν Παναγιά τῆς Τήνου.

Εἰς τοὺς Ῥωμηοὺς τοὺς ἀθλητὰς ἀγώνων ξακουσμένων
ν' ἀγωνισθοῦν ἡρωϊκῶς 'στὸ γδύσιμο τῶν ξένων.

'Στὸν Μιστριώτην τὸν λιγύν, ποῦ φάλλει σὰν Ἀπόλλων,
αὐτὸς νὰ παίξῃ τὸν λεπτὸν τῆς Ἀντιγόνης ρόλον.

Ἐν ρόπαλον Ἡράκλειον 'στὸν Ἀττικὸν Ἡρώδη,
πρὶν Στάδια καὶ Θέατρα νὰ τοῦ τὰ κάνουν ρόδι.

'Στοῦ μαρμαρίνου Βύρωνος τὸν τλήμον' ἀνδριάντα
νὰ μένῃ μὲ τὰ ξύλα τοῦ κουκουλωμένος πάντα.

Τοῦ Περικλέτου τῆς ξυλιαῖς καὶ τὴν μιζώδη λίμα
'στὸν Φασουλῇ τὸ κτήνος,
καὶ δρὸ πεντάλφαις εἰς σεπτὸν Μεγαλοσταύρου σχῆμα
κάθε Ῥωμηοῦ κηφήνος,
ποῦ γιὰ τὸ κράτος ἔγινε καὶ γίνεται θυσία
χορταίνωντας καὶ χάσκωντας ὀκπᾶνῃ δημοσία.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ νεῖδς Σκαλιώρας ὁ Κωστής, παιδί χαριτωμένο.
'στὴν Δάρισα' ἀρχοντοπούλο πολυαγαπημένο,
μ' αἰσθήματα ξεχωριστὰ καὶ τρόπους εὐκοσμίας,
ἐστεφανώθῃ διαλεκτὸ κορίτσι τῆς Λαμίας,
τοῦ Τσιριμώκου δηλαδὴ τὴν κόρην Οὐρανίαν,
ἀρχοντοπούλαν εὐγενῇ κι' εἰς χάριτας σπανίαν.
Κι' ὁ Καλικούνης ὁ γιαντὸς παρὰ νυμφὸς των ἦτο
κι' ὅλοι 'στὸ ζεῦγος 'φώναξαν καὶ 'στὸν κουμπάρο «Ζήτω».

Τὶ λαμπρὸν Πιλοπολεῖον Ρακιντζή τε καὶ Ζαργάνη
εἰς τὸν δρόμον τοῦ Σταδίου ἀριθμὸς δεκαεννέα...
τί πολὺ λισιθερίσι, τί φιγοῦρα ποῦ τὴν κάνει,
τί στολίδι, τί καπέλα πολυποικίλα καὶ νέα,
ἔμπα κι' ἔβγα κάθε τόσο, δὲν προφταίνει 'στῆς δουλειᾶς,
μόνο μὲ καπέλα τέτοια δὲν φοβᾶσαι καπελγαῖς.

'Στοῦ γνωστοῦ Κανελλοπούλου τὸ βαρβάτο μαγαζί,
εἰς τὸ Λοῦθρον δηλονότι στέκουν ὅλοι σὰν χαῖοι,
καὶ κυττάζουν καὶ κυττάζουν μὲ δρὸ μάτια σὰν γαρίδα
τόσα λούσα, τόσα ὄωρα, ποῦ σαλεύουν κάθε βίδα.
Μὰ τί Λοῦθρο εἶναι τοῦτο !... μπαίνει σ' ὅλων τὸ ρουθόνη,
'βρίσκες ὅμως καὶ μιὰ λάμπα, ποῦ τὴν λένε Μιλλιούνη...
μὰ τί λάμπα μαγική!...
τὴν πετᾷ ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
καὶ δὲν σβύνει τᾶσπρον φῶς τῆς, πούναι σὰν ἤλεκτρικό,
κι' οὔτε πυρκαγιά φοβᾶσαι καὶ κανένα ξαφνικό.

Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν, 'στους Σταύλους ἀντικρῶ,
τρέξετε μὲ τὰ τέσσερα μεγάλοι καὶ μικροί,
'στὸ πάνδημον Κατάστημα τοῦ Γεωργιάδου,
ποῦ τόσοι πάνε κι' ἔρχονται καὶ χάσκουν πρὶν βράδυ.
'Εκεῖ τοιγάρα Τσανακλή καὶ πούρ' Ἀθάνας πρῶτης,
δοχεῖα Γραπώνεζικα καὶ Σινικά συγχρόνως,
πλαγγόνες, δίσκoi, κούπελλα, ριπίδια, κομφοῦτες,
καὶ πράγματα καὶ θαύματα τοῦ λήγοντος αἰῶνος.
Θαρρεῖς αὐτὸ τὸ μαγαζὶ μὲ μάγισσά μὰς σέρνει,
ὁδεῖν κι' ἀρκῶσαι θαυμάτων,
μάγος κι' ὁ μαγαζάτορας, καὶ στήνει ὅσο πέρνει
πρὸς γνῶσιν τῶν ἀγοραστῶν.

Ὁ Περικλῆς τὸν Φασουλῇ τὸ λιμοκοντοράκι
ἀπὸ ράβδου, τὸν ῥάβδου, καὶ γίνεσαι καθάρακι ;
κι' ὁ Φασουλῇς ἀπήτησε : καὶ μ' ἐρωτᾷς, κονώπα ;
χίλιας φαραῖς σοῦ τῶπα
πὺς 'στὸν κυρ Γιάννη νύνομαι, 'στὸν μάστορ' Αἰδονόπουλο,
γι' αὐτό, μωρέ, σοῦ φαίνομαι τῆς μῦδας ἀρχοντοπούλου,
μὲ κάθουν τὰ ψαλλίδια του, μὲ ράβδουν τὰ βελόνια του,
καὶ σῦρε, κακομοίρα,
νὰ 'δῇς 'στὰ κατασώματα καὶ θαυμάσια σαλόνια του
ἐφεινὸ κασιέρη,
καὶ γονόρικα καὶ φιλικὰ στολίσματα καὶ λούσα,
ποῦ νὰ τὰ ψάλλῃ δὲν ἔμπορε καμιὰ τῆς μῦδας Μούσα,
καὶ σάλπισε τὴν τέχνην τοῦ κι' ἔως 'στὰ τετραπέρατα
ἀπὸ τῆς μῦδας τζάβενά κάνει κι' ἐμὰς τὰ τέρατα.